

Sygn. akt XI Ka 511/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Elżbieta Daniluk

SO Włodzimierz Śpiwła

Protokolant Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Marty Kowalskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014 roku

sprawy A. R.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 14 lutego 2014 roku sygn. akt II K 184/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. z opisu czynu przypisanego eliminuje stwierdzenie „w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześć miesięcy, będąc skazanym za przestępstwo umyślne podobne”;
2. czyn przypisany kwalifikuje z art. 11 § 1 k.w. w zw. z art. 119 § 1 k.w.;
3. za tak przypisany czyn na podstawie art. 11 § 3 k.w. w zw. z art. 119 § 1 i 2 k.w. orzeka 700 (siedemset) złotych grzywny;
4. przyjmuje, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od wydatków za drugą instancję, obciążając nimi Skarb Państwa.

XI Ka 511/14

UZASADNIENIE

A. R. został oskarżony o to, że w dniu 15 października 2012 r. w C. woj. (...) przy ul. (...) w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, będąc skazanym za przestępstwo umyślne podobne, usiłował dokonać kradzieży bębna hamulcowego od ciągnika siodłowego marki D. o wartości 350 zł na szkodę T. P., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Chełmie oskarżonego A. R. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu tytułem próby na okres 4 (czterech) lat; na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 15 (piętnastu) złotych; na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego; zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w zakresie opłaty oraz wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżając orzeczenie na korzyść oskarżonego zarzucił mu obrazę przepisów prawa karnego materialnego poprzez błędne zastosowanie do czynu przypisanego oskarżonemu A. R. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., co skutkowało wymierzeniem mu kary roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w oparciu o art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. na okres 4 lat, wymierzeniem mu kary grzywny w oparciu o art. 33 § 2 k.k. oraz oddaniem w/w na podstawie art. 72 § 1 k.k. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego w sytuacji gdy czyn przypisany oskarżonemu winien zostać zakwalifikowany z art. 11 § 1 k.w. w zw. z art. 119 § 1 k.w.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, iż oskarżony A. R. dokonał czynu określonego w art. 11 § 1 k.w. w zw. z art. 119 § 1 k.w. i wymierzenie mu za ten czyn kary 800 zł grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja jako zasadna, zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie, nie dopuszczając się istotnej, mogącej rzutować na treść wyroku, obrazu przepisów postępowania. Na podstawie całości zgromadzonego materiału dowodowego prawidłowo ustalił stan faktyczny i właściwie uznał winę oskarżonego.

Słusznie natomiast zauważa skarżący, iż mając na względzie treść przepisów ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013.1247), które weszły w życie w dniu 9 listopada 2013 r. dokonując oceny prawno-karnej działania będącego przedmiotem niniejszego postępowania na płaszczyźnie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. związku z nowelizacją, o której mowa powyżej, powinien był zakwalifikować czyn przypisany A. R. jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

W ramach czynów zabronionych skierowanych przeciwko mieniu, należących do grupy tzw. typów przepołowionych, do których należy czyn z art. 278 § 1 k.k., o odpowiedzialności bądź za przestępstwo, bądź za odpowiednie wykroczenie, decyduje wartość mienia, bądź wysokości wyrządzonej szkody. Granica między przestępstwem a wykroczeniem, w odniesieniu do czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, wynosi po zmianach, jakie wprowadziła w/w ustawa, ¼ minimalnego wynagrodzenia, tj. na dzień orzekania 420 zł. W świetle prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych A. R. usiłował dokonać kradzieży rzeczy ruchomej o wartości 350 złotych, a ta wartość nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Mienie będące przedmiotem czynu z art. 278 § 1 k.k., którego wartość nie przekracza progu, o którym mowa powyżej jest przedmiotem wykroczenia określonego w art. 119 § 1 k.w.

Wskazana nieprawidłowość została dostrzeżona przez Sąd Rejonowy na etapie sporządzania pisemnych motywów orzeczenia, stąd nie wymaga ona szerszego odniesienia.

Mając na uwadze to, co zostało podniesione powyżej, zgodnie z nakazem art. 4 § 1 k.k. czyn przypisany A. R. należało zakwalifikować z art. 11 § 1 k.w. w zw. z art. 119 § 1 k.w. Jednocześnie koniecznym było dokonanie zmiany w zakresie opisu czynu przypisanego poprzez wyeliminowanie stwierdzenia kwalifikującego czyn przypisany, jako popełniony

w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 § 1 k.k.), albowiem instytucja ta nie ma swojego odpowiednika w Kodeksie wykroczeń.

Konsekwencją powyższej zmiany dokonanej przez Sąd Okręgowy było z kolei określenie stosownej dolegliwości. Za taką zaś Sąd Okręgowy uznał karę grzywny w rozmiarze 700 zł. Uwzględniła ona w sposób właściwy okoliczności określone w art. 33 k.w. - jest karą współmierną i adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu, nadto spełni swe cele w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze.

W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223) Sąd odwoławczy przyjął, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji.

Nie stwierdzając innych uchybień w postępowaniu przed Sądem I instancji, które uzasadniałyby potrzebę zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania - w tym z przyczyn wskazanych w treści art. 439 k.p.k. - Sąd Okręgowy w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. – zasada słuszności.